

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

ÎN PENUMBRA RĂZBOIULUI

Gl. r. Grigore STAMATE

De peste un an, la doar câteva sute de kilometri de România, tăvălugul războiului se prăvale încă peste oameni și peste case, peste câmpuri, păduri și ape, peste liniște și fericire, sugrumând agresiv orice aspirație și tendință de mai bine. Un bine, pe care fiecare dintre beligeranții implicați îl înțelege în felul său. Un adevăr sau o minciună, un câștig sau o pierdere, pe care mass-media, obedientă unuia sau altuia, le prelucrează și le alimentează zilnic, adesea, dincolo de orice rațiune.

În toată această mascaradă manipulatorie, firesc, aparând întrebarea: de partea cui este dreptatea?! Categorie, de partea celor nemijlocit interesați și, pe cale de consecință, de partea celui care dă mai mult. Fără să se țină cumva seama de faptul că în toată această bulversare de valori – și de o parte, și de cealaltă – mor oameni, se destramă familii, se pulverizează economii, se distrug infrastructuri, se mistifică istorii, se justifică aberativ evenimente și se redesenează sferele de influență și de putere mondială. Totul la cheremul acelor care, de dincolo de cortina ocultă, orchestrează scenariii după scenariii, în aceeași idee imperială de satisfacție proprie. Căci, cine mai crede că în Ucraina se înfruntă doar rușii cu ucrainenii se află într-o gravă și impardonabilă eroare. Aici, altele sunt dedesubturile încordării, care – dacă se mai tergiversează cumva în motivație – cu fiecare zi în plus, se despoaie de orice șarlatanie și dau la iveală josnicia realității. O stare de fapt, care tinde să devină anostă prin temporizare ori care, tot atât de nefast, poate degenera oricând în consecințe imprevizibile. În rest, tatonări și invective, asumări, imputări și desistări – când de o parte, când de cealaltă – cu predicții hazardate aiurea și cu regii de prost gust, în care protagoniștii de bază nu îndrăznesc să pășească pe scena unui teatru de operații, fie ele și speciale, a cărui piesă încă nu a atins punctul culminant. Și-atunci, în pauzele dintre acte se mai dă fiu liber divagațiilor din partea unor comentatorii care – pe lângă faptul, că habar nu au despre ce vorbesc – legendează fantezii fără de nicio pildă, ce contrastează până și cu fabulele lui Esop. Dar, în toată această aglomerare de falși polemologi, care umple ecranele televizoarelor, mai apare și câte un avizat, detașându-se de „atotștiutori” prin cunoștințele și capacitatea de analiză asupra a ceea ce se întâmplă cu adevărat.

Unul dintre aceștia este și domnul Adrian Severin – de departe, o personalitate de anvergură – care poartă povara unor regretabile neîmpliniri și a ajuns să explodeze sub „narativele disperării”. I-am citit toate postările, de până acum, și sunt sincer impresionat de curajul expunerii, căci despre cele afirmate nu se poate pune problema că n-ar fi reale. Dimpotrivă, sunt dramatic de adevărate, dar – din nefericire – prea târziu aduse la cunoștința publică. Nu pentru că românii noștri ar fi atât de naivi încât să nu priceapă ce se întâmplă în imediata lor vecinătate, ci pentru că majoritatea mută a oamenilor de bună credință așteaptă o reacție din partea celor îndrituiți de lege și constituție în acest sens. Adică, să li se explice clar care-i treaba României în tot acest amalgam de interese și cui servește implicarea statului român în asemenea chestiuni, care – în mod cert – exced cadrului comunitar și chiar al NATO. Mai exact, de ce ținem morțiș să ne lăsăm antrenați într-un conflict care nu este al nostru?! De ce vrem neapărat să ne jertfim tinerii pe altarul avantajelor altora?! De ce ni se impun îndatoriri și datorii, care depășesc obligațiile asumate inițial?! Și, de unde până unde acest amestec brutal în treburile Țării și în mersul normal al unui popor, care niciodată nu a urmărit obiective, care-i

sunt absolut străine?! Atâtea și atâtea întrebări, la care nu americanii trebuie să ne răspundă, ci cei pe care noi, electoratul încrezător, i-am ales în fruntea națiunii.

Domnul Adrian Severin, ex. vice prim-ministru, ex. Președinte al Adunării Parlamentare a OSCE, inițiator și co-fondator al Parteneriatului strategic dintre România și SUA documentează exact evoluția și stadiul relațiilor româno-americane, o face autorizat și în deplină cunoștință. Fapt pentru care merită toată considerația, dar domnia sa – ca mai toți politicienii noștri, nu ai altora – omite să spună că-i era la îndemână, atunci când făcea parte din complexul puterii legitime să ia atitudine și să nu permită înjosirea României, sub formele, pe care cu atâta sinceritate și măiestrie le evocă astăzi. Nu a făcut-o însă la timpul potrivit. Iar, acum, degeaba i le aducem la cunoștința doamnei ambasador a SUA, care își urmărește scopul pentru care a fost trimisă la noi și de la care, în pofida oricăror evidențe și convenții nu se va abate nicidecum. Și-ntr-un fel, bine procedează, pentru că domnia sa, în România, reprezintă interesele SUA, aspect pe care politicienii noștri – în mare parte obedienți, corupți și cu un redus grad de înțelegere a fenomenelor lumii contemporane – nu-l vor pricepe defel, iar atunci când își vor da seama, că în toată drama spre care este împinsă România, ei sunt doar niște simpli figuranți, niște marionete ajunse de pripas, va fi prea târziu. Bineînțeles, dacă o vor conștientiza vreodată ori dacă interesele lor o vor impune.

Revenind tot la excelența sa, domnul prof. univ. Adrian Severin, l-aș întreba franc: cum de a fost posibilă eludarea articolului 3 din Declarația Parlamentului României privind referendumul referitor la recunoaștere independenței Ucrainei din 1 decembrie 1991?! Și, mai mult: de ce s-a renunțat la ceea ce reprezenta teritoriu românesc în favoarea Ucrainei?! Să fi uitat domnia sa că, atunci, în martie 1997, când s-a negociat tratatul cu Ucraina era ministru de Externe?! Tot ce se poate; dar, dacă mi-ar sta mie în putere, îl asigur că i-aș trage la răspundere pe toți cei vinovați de încălcarea integrității teritoriale a Țării. Ca și pentru mai toate relele pricinuite poporului român.

În tot acest context de bâlbâieli, incompetențe și nepatriotism, nu pot fi de acord cu ce se pune în sarcina altora, oricât ar fi de ingrați în privința respectului și sprijinului pe care ni-l datorează în calitate de aliați. Pentru că în politica mondială, dintotdeauna, nu sinceritatea, nu încrederea și nici empatia au primat, ci doar interesul marilor puteri. Mari puteri, care oricând se pot debarasa de ceea ce le este de prisos, atunci când corabia lor trebuie să prindă vânt la pupă. Iar, istoria lumii, inclusiv cea românească, ne pot oferi atâtea și atâtea exemple.

Așadar, stimate domnule Adrian Severin, ca simplu cetățean al acestei țări secătuită de valori și înjosită nepermis de mult, cred sincer că vinovații pentru starea exasperantă în care am fost aduși trebuie căutați în interiorul României, în masa celor care au deținut puterea politică, legislativă și administrativă și care s-au folosit de aceasta doar pentru împlinirea propriilor satisfacții. A celor care ne-au alungat tinerii peste hotare, ne-au aservit economia și ne-au murdărit credința și mândria de neam, a celor care au promovat incultura și n-au întreprins nimic pentru conservarea valorilor naționale, a celor care au permis destructurarea sistemelor bine așezate și ne-au distrus industriile, ca să permită accesul hrăpăreț al străinilor la resursele țării. A celor care, din comoditate sau mai știu eu din care considerente, ne-au așezat sub acele umbrele așa-zis protectoare ale altora, ca să le devenim lor slugi și să le îndeplinim necondiționat poftele. Nu altundeva, ci chiar aici, la noi, în România. Aici, unde trebuie să acceptați că nu mai deținem – cât o să mai deținem – decât dreptul la viață. În rest totul, absolut totul a fost înstrăinat. Până și între noi ne-am înstrăinat și venim înșine în întâmpinarea celor care ne sfidează istoria și ne umilesc prin neluarea în considerare.

Da, peste România, de ceva vreme s-a mai instalat și penumbra unui alt fel de război. Unul, poate mai grav decât cel din Ucraina vecină, pentru că este tacit și este între românii adevărați și românii trădători, între acea majoritate „mută” responsabilă și minoritatea obedientă, care s-a pus în slujba altora și mușcă din avuția, credința și datina străbună, fără de nicio rușine ori reținere.

Reiterez sincer, stimate domnule prof. Adrian Severin, admirația personală pentru capacitatea dumneavoastră intelectuală, care nu poate fi pusă nicicum la îndoială – nu și pentru cea politică însă – iar faptul că aveți curajul ca să veniți în față mai marilor lumii cu o atenționare a lucefărului nostru național, vă onorează în adaos. M-aș bucura ca, în buchetul de flori ofilite al celor care ne reprezintă Țara să se înviioreze cât mai multe petale și, poate, odată cu acestea, se va revigora și simțirea românească aplatizată peste măsură. Nu știu dacă este prea târziu. Dar eu tot mai dau credit zicalei: „Dă-i Doamne românului, gândul cel de pe urmă!” Să sperăm însă că va fi unul bun.